

Kubinyi Ferenc:

ÖSSZTÚZBEN

Ahogy az olló nyisszantására egymás után hullanak le a számok a centiméterről, azaz közeledik a választás kitűzött napja, úgy fokozódik a tüzelés. Már nem egyedül a frontvonalban lövöldöző zszurnalisták taszítják a rohamkarabélyba az új tárat, amelyben minden második töltény a hazugság robbanó lövedéke. Most már a másik oldalon mindenki megkapta a behívóparancsot. A kabaré deszantisztjeiről nem is beszélünk. Ők jó ideje a homlokukon átkötött *Sylvester Stallone*-kendővel törlik arcukról a lőporfüstöt.

A Magyar Hírlap géppisztolyosai *Zseleznyákné*nak, a hős partizánfeleségnek emlőin nevelkedve serdültek fel. Az *Oleg Kosevoj-i* kort meghaladva azonban a Kalasnyikovval együtt (ti. a maradék Kalasnyikovról van szó, melyet az MDF-elit nem adott el a horvátoknak) *átigazoltak a Lajbi Hoch (V.ö.: captain Maxwell) mezei-hadakhoz*. S bár a derék kapitány azóta a jeruzsálemi szentelt földben nyugszik, katonái szapora sorozatokkal mindenkire tüzelnek, aki hangosan ki meri ejteni e két szót: *népi* és *nemzeti*. Abban az esetben, ha vigyázatlanul elszólja magát és önmeghatározása céljából kiejti a *magyar* jelzőt is, a fegyver csövének torkolatára — a hatás szempontjából előnyös — puszkagránátot is csavarnak. 120 milliméteres aknavetőkből akkor indul a megsemmisítő zárótűz, ha az egyszerű, bővített mondatban véletlenül benne foglaltatik az a kijelentés, hogy Magyarország a magyarok hazája.

A CÉLKERESZTBE

A deszantos természetesen a mesterlövészrel együtt mindig azt a célt keresi, amelynek megsemmisítésétől a legnagyobb hatást reméli. Ez a cél pedig *Csurka István*. Ma már a liberális és a posztkommunista rohamegységek állandó osztúza alatt tartják. Őszintén szólva ezen nem is csodálkozom. A tanulmány megjelenése, a Magyar Út Körök fellépése és a MIÉP zászlóbontása után a *Maxwell—Zseleznyák* regruták és veteránok lökiképzésében és továbbképzésében a Csurka elleni hatásos zárótűz az elsőrendű feladat. Miért írtam, hogy regruták? Mert ahogyan rövidül a centiméter, úgy jelennek meg a „*másság*” szent cégére alatt működő sorozóbizottságok előtt az újoncok.

AZ ÖNKÉNTES

Az önkéntes, aki a napokban lépett a „*Tégy a gyűlölet ellen*” nevű sorozóbizottság elé, szelid, békés, tudósember. Legalábbis eddig mindenki annak hitte. A bizottság két tagja vélhetően csodálkozott, amikor bekopogott. *Dr. Eörsi* orvos alezredes éppen ezért kissé képedelmesen fogott neki az *Allen Ginsberg*-féle anél levest végrehajtásához, de azután kimondta ZDF-nyelv-járásban a megnyugtató „*tauglich!*”-alkalmas határozatot. Több időt vett igénybe a *George Soros* műszaki ezredes kérdéseire adandó válasz. A hadtudományok műszaki doktora, a taposóaknak alkalmazásának egyetemi docense, ennek a fegyvernek hatásáról faggatta az önkéntest, hogy megállapíthassa jövőbeli alkalmazásának lehetőségeit. A regruta elmondta, hogy legjobb eredménnyel az aknákat *Afganisztánban* alkalmazta a szovjet Vörös Hadsereg. Mivel a regrutának második hazája a nagy Szovjetunió volt, és tudományosan is ennek a birodalomnak a történetével foglalkozik, nem okozott nehézséget, hogy pontos választ adjon. Elmondta colonel Sorosnak, hogy *Afganisztánban* 10–35 millió aknát telepítettek a szovjet katonák. Az alattomos robbanószervezetek azóta is pusztítják a békés lakosságot, éppen úgy, mint *Angolában, Szomáliában* és a volt *Jugoszlávia* területén, ahol ebből a legocsmányabb gyilkoló szerszámból 2–3 milliót „ültettek” el. A magyar liberális hadsereg ezredesének, *Soros Györgynek* nagy meglepedésre szolgált az önkéntes minden körülményre kiterjedő pontos válasza. Hiszen még azt is tudta, hogy a liberális ezredes úr gyára az *Alliant Techsystemes* társaság gyártja e kirekesztést nem ismerő liberális gyilkoló szerkezeteket.

Így hát *Kun Miklós* regrutát felvették a *Zseleznyák—Maxwell*-féle önkéntes hadseregbe. Felvételezte fegyve-

rét, csőre töltött és elindult első bevetésére. Amint megjelent *Csurka István* arca a fonálkeresztben, meghúzta a ravaszt.

AZ ATTAK LEFOLYÁSA ÉS HELYSZÍNE

Újsütetű hősünk arra azonban vigyázott, hogy álcázás nélkül ne támadjon. Így hát *nem a magyar adókon*, hanem a *Szabadság Rádió* hullámhosszán rohamozott. Az orosz nyelvű adás bemondója így konferálta hősünket: *Kun Miklós* magyar történész következik. A *freivillig* (önkéntes) pedig sorozatra állította a „győzelem fegyverét”, és elkezdte. Elsősorban *Csurka családját* osztotta ki. Elmondta, hogy az országgyűlési képviselő fiatal korában *reakciós pártközegben* élt, mivel apja az antiszemita sajtó munkatársa volt. Más sem hallott serdülő korában a családi otthonban, mint a gyökértelesen kozmopolita-plutokraták elleni kirohanásokat és hódolatot az akkori Magyarország vezető politikusa iránt (véltetően *Horthy Miklósr*a gondolt a serény regruta), mert az ország a háború éveiben a náci Németország szatellitja volt. *Legenda* az, hogy kora ifjúságától kezdve üldözték a kommunisták.

Ennek bizonyítéka, hogy az ötvenes években *felsőfokú humán végzettséget* szerzett, noha nem volt proletár származású. *Dramaturgként* tevékenykedett és a legmagasabb írói díjakat nyerte el. 1956-ban részt vett a *forradalomban és börtönbe került*, ahol a biztonsági szervek felajánlották neki, *Raszkolnyikov* fedőnéven legyen *informátoruk*. Miután kiengedték, jelentéseket írt saját íróársairól. Később elbocsátották a politikai rendőrség „kötélékből”.

A kommunista rezsim bukása előtt 1-2 évvel *Csurka* a másként gondolkodók csoportjához csatlakozott. Így lett a kormányzó párt, a Magyar Demokrata Fórum elnökhelyettese és a konzervatív-nacionalista szárny vezetője. Ő lett a legordasabb sovinszták, ideggyűlölők ideológusa. Magyarország elhunyt miniszterelnöke csak akkor hozta nyilvánosságra *Csurka* kapcsolatát a titkosrendőrséggel, amikor képtelenesen szólva kezdett nagyobb szöveget követelni a tortából. Egyébként *Csurka* környezete véges-végig a káderes idők ismert embereiből és újságíróiból áll.

Az attakot a bemondó kürtjele imígyen rekesztette be: A magyar neofasiszták vezetőjéről, *Csurka István*-ról *Kun Miklós* budapesti történész beszélt.

KÉRDŐJELEK

Olcsó fogás volna egy *talicska hazugsággal szemben* *Kun Miklós* családi indíttatásait górcső alá venni. Idézni a m. kir. Belügyminisztérium Államrendészeti Zsebkönyvéből az 1886-ban *Szilágycsehi* községben született, izraelita vallású *Kun Béla* volt népbiztos történetét. Megvilágítani a család kapcsolatait *Zederblum (Lenin)*, *Apfelbaum (Zinovjev)*, *Bronstein (Trocki)*, *Rosenfeld (Kamenyev)* oroszországi és 45 magyarországi népbiztos elvtársával, akik közül csak 10 játszott olyan szerepet, mint most *Kuncze Gábor* az SZDSZ vezetőségében.

Lehetne hivatkozni a *133 napos Kun-uralom 590 mártírjára* és még ezernyi dologra. Ha hivatkoznám, jogosan tenném, mert hiszen *Kun Miklós* önkéntes regruta is *Csurka István* családját feketítette be elsősorban. Ne beszéljünk erről, nincs erre sem kedv, sem tér. Inkább *Csurka* rövid, de *kancsal biográfiájának* recenziójáról annyit állapítsunk meg, hogy a matematikával bizonyára hadilábon áll. Mit is állít az önkéntes úr? Nem kevesebbet, mint azt, hogy *Csurka* „hódolatlan viselkedett az akkori Magyarország vezető politikusa iránt, amely ország a háború éveiben a náci Németország szatellitja volt.”

A második világháború 1939-ben tört ki. Bizonyára az ötéves *Csurka István* az óvoda felső csoportjában tett hitet a náci fajelmélet mellett. 1941. június 23-án a hétéves *Csurka* ellenjegyzésével nyújtják át *Molotov* külügyminiszternek a magyar—szovjet diplomáciai viszony megszakításáról szóló jegyzéket. 1944-ben pedig a 10 éves *Csurka István* kíséri szatellitaként *Weesemayer* birodalmi megbízottat a Budai Várba.

S még valamit: a regruta új megbízatását lelkesen *200%-ra akarja teljesíteni*, a szatellita-ügyben. A „bűnös Magyarország és a holocaust” kapcsolatának a felidézése akkor — és ezt elfogulatlan történészeknek illelenek elismerni, amikor az itthoni és külföldön megjelent szakirodalom, az angol külügyminisztérium levéltára cáfolhatatlanul leszögezi, hogy éppen *Magyarország volt az, amely menedéket nyújtott*. Régen túl volt az „*Endlösung*”-on, a végső megoldásán a zsidókérdésnek, akár Szlovákia, akár Románia vagy Horvátország, Ausztriáról nem is beszélve, amikor *Magyarország még mindig befogadta a zsidó menekülteket*.

Irigylem *Kun Miklós* történészt, aki vélhetően a Belügyminisztérium archívumában megszemlélhette az ügynöklisztát és elolvashatta annak a *Csurka István*-nak a titkos jelentéseit, melyek ott elfeksznek. Fájlatom azt, hogy a történészre kötelező mód szerint lábjegyzetben nem közölte és nem olvasta be a feltalálási helyek pontos forrásait. Vagy az is lehetséges, hogy a grand-guignol állítások egyedüli forrása *Csurka István*, mert egyedül kiállt az ország nyilvánossága elé és feltárta múltjának ezt a részletét is? Nagyon értékelném, hogy a többi, múltját megvalló informatornak az iratanyagával együtt *Kun Miklós* magyar történész tolalából születne egy átfogó, mindenre kiterjedő tanulmány vagy egy politikai esszé.

Kun Miklós sajnos *csúsztat*, de hát orosz rádióhallgatói nem tudják ezt számon kérni. Azt állítja, hogy *Csurka* elnyerte a legmagasabb irodalmi díjakat. Ez nem igaz. *József Attila*-díjat kapott, de ezt megkapta *Rákosi Mátyástól* a *Kun-regrutát vizsgáló dr. Eörsi orvos-alezredes* úr is. Művészi termés és teljesítmény szempontjából a két ember összehasonlíthatatlan. Magyarország miniszterelnöke, az ágyútalp-kortézia halottja, nem hozott nyilvánosságra semmit. Csupán érezte, teljes egyenességgel (a *Magyar Értelmező Szótár idevonatkozó kifejezését nem akarom használni*), hogy akkor rendszabályozza meg a gyalázatos és nemzetrontó paktumpolitikával szembenálló *Csurkát*, amikor *akarja*. *Csurka* kiállása a nyilvánosság elé éppen ezt az állapotot szüntette meg.

Végezetül a tagadhatatlan tényről. Az 1956–57-es megtorlást a Gyorskocsi utcai vizsgálati osztályon a *Korom—Rajnai—Hollós*-féle triumvirátus vezette. A működésüket kísérő dolgok ismertetésétől most tekinthünk el. Hogy milyen a kín, amelynek vörös örvényében a letaglózott, magát összevizezve, a betonpadlóra zuhan, azt *Kun Miklós* történésznek a POFOSZ tagjai éppen úgy elmondhatják, mint ahogyan nekem is elmondták. Ha egy fiatalember a kint elviselni nem tudván olyan ígéretet tesz, amit azután nem teljesít, ez azt hiszem, érthető. Ha *Kun Miklós*nak a *Csurka*-eset megértéséhez példára van szüksége, forduljon *Andrej Januarjevics Visinszki* kötetéhez. (Szikra Budapest, 1953.) Ha viszont arra is kíváncsi, hogy a gumibot miért zuhan a szerencsétlenek körmére, kezére, veséjére, felvilágosítást kaphat a *Zseleznyák—Maxwell*-hadserg magyar rohamcsapatában szolgáló tisztikar családjaitól.

ÉRTHETETLEN

*Kun Miklós*sal egyszer találkoztam életemben. *Kun Bélánénál*, Irén néniénél jöttünk össze 15–20 évvel ezelőtt. Én már akkor gyűjtöttem — politikai elkötelezettség nélkül — a magyar történelem főszereplőiről szóló anyagokat, legyen az bár *Zita* királynő vagy *Kun Béláné*. *Kun Miklós* már akkor megnyerő fiatalember, éles eszű, tehetséges történész volt. Azóta is mindig nagy élvezettel hallgattam a rádióban lényegre törő, világos és pontos politikai elemzéseit a szovjet eseményekről. Kérdés az, hogy egy tudós egyszerre, minden előzmény és megtámadtatás nélkül, a chorassári ebek módjára miért támad valakit, aki őt soha még egy rossz szóval sem illette? Ennek megválaszolására nincsen tér, mert az indokok felsorolását a kincstartó *Senor Salamon ben Efrajimnál*, *Perényi Imre* nádor keresztfiánál kellene kezdeni, *Gratz Gusztávon* és *Bibó Istvánon* keresztül *dr. Dénes Béla* orvosnál, az ÁVH által rendezett cionista perek vádlottjának véleményével befejezni. De ez már egy másik történet.